

1

Андрю Найт игнорира асистентката си, която стоеше зад гърба му, и от секунда на секунда излъчваше все по-голямо недоволство. За да се дистанцира поне малко, той държеше мобилния си телефон плътно до ухото и слушаше с цялото търпение, на което в момента бе способен, безкрайните излияния на леля си.

Всъщност имаше достатъчно много работа и след един кратък поглед към ръчния си часовник осъзна, че най-големият му стрес за деня все още предстои и без леля Дейзи да краде от ценното му време. И понеже освен леля тя му беше и мениджър, не му оставаше друго, освен да продължи да слуша монолога ѝ и да се надява, че гласът ѝ скоро ще секне. Бездиханното кресчендо, до което постепенно бе стигнала, докато му обясняваше за най-новата си идея, подсказваше, че в недалечно бъдеще разговорът ще приключи.

Безмълвен и съответно без ентузиазъм, Андрю слушаше каквото трябваше да изприказва леля Дейзи, крачейки из ресторанта си, който в момента, преди обед, бе напълно празен. Той отегчено сбърчи чело, когато мина покрай изисканите кресла „Честърфийлд“ в приемната, мислейки си за художника, който искаше непременно днес да поговорят за възможността да изложи картините си в ресторанта. Обикновено Андрю не поемаше такива уговорки, но понеже художникът бе приятел на брата на бившата му, скърцайки със зъби, той бе обещал да се срещнат.

Откакто преди няколко месеца отвори ресторанта си „Найтс“ в Бостън, стари приятели от училище, бивши приятелки и отдавна забравени познати започнаха да му звънят за

разни услуги. Той много добре знаеше, че не трябва да изпълнява подобни молби, но в този случай бе различно. Тази жена го бе виждала гол и бе правила за него неща, които в някои щати бяха забранени със закон. И ако днес тя го молеше за нещо, той трудно би могъл да ѝ откаже.

– Продуцентите са възхитени, Андрю! Имаме...

– Момент, лельо Дейзи. – Той прекъсна монолога на леля си и се спря пред полирания до блясък бар. С две движения на ръката нагласи един от бар столовете небрежно бутнат встрани, сбърчи чело и изръмжа в телефона. – Вече си говорила с продуцент?

Въздишката на свръхусърдната му леля прозвуча извинително.

– Знам, че трябваше да го обсъдя първо с теб, Анди, но възможността изникна съвсем изненадващо. Желязото трябва да се кове, докато е горещо, нали?

Две неща веднага му направиха впечатление – първо, леля Дейзи го наричаше Анди само когато искаше да го обработи и да го убеди за нещо. И второ, цитираше поговорки само когато се чувстваше хваната натясно. Андрю и за миг не ѝ повярва, че срещата с продуцента е била случайна. Но понеже – въпреки невротичното ѝ и отчасти преекспонирано поведение – много я обичаше, съвсем по джентълменски той се въздържа да изкаже подозренията си.

Вместо това се опита да я вразуми.

– Лельо Дейзи, това е страхотна идея, но ресторантът поглъща цялото ми време. Просто не знам как...

– Но, Андрю, помисли само какво би означавало това за кариерата ти! Ще имаш собствено телевизионно шоу! Телевизионно шоу, което ще се излъчва в цялата страна! – Тя подчерта това с въодушевлението на ученичка, която се гримира за първия си бал и се опитва да се напъха в твърде тясна рокля. – Името ти ще стане още по-известно, което при всички положения е предимство, ако искаш да отвориш верига ресторанти.

– Кой е казал, че искам да отворя верига ресторанти? – Той наистина бе изненадан.

Леля Дейзи не възрази веднага, а прошепна със страхопочитание:

– Помисли за Марта Стюарт, Андрю!

– Ден и нощ не правя нищо друго – иронично отвърна той. – Само дете не разбирам какво общо има Марта Стюарт с факта, че ти ми предлагаш собствено телевизионно шоу.

– Но моля те! – възмутено възкликна леля му. – Що се отнася до готвенето, Марта Стюарт е американска икона! И постоянно я дават по различни телевизионни канали.

Андрю не успя да потисне раздразнената си въздишка.

– Освен това твърде често я гледахме и изправена пред съда и сигурно е готвила за съкилийниците си зад решетките. Наистина ли трябва да взема Марта Стюарт за пример? Тогава по някое време ще се наложи да ми изпечеш сладкиш със скрита в него пила и да ми го доставиш нелегално в пандиза.

– Едното няма нищо общо с другото. – Дейзи прозвуча така, сякаш Марта Стюарт бе попаднала в затвора заради изплюта на тротоара дъвка. – Не бъди толкова негативен. Ако Марта Стюарт не ти харесва, вземи пример от Джейми Оливър или Гордън Рамзи.

Андрю въздъхна тежко и обходи с поглед редиците дискретно осветени бутилки, докато си отбелязваше наум, че трябва да обсъди със сомелиера последната доставка на Пино гри, която бе пълна катастрофа. После смирено попита:

– И какво за Джейми Оливър и Гордън Рамзи?

– Как какво? – възмути се леля Дейзи. – Много добре знаеш какъв рейтинг имат и двамата благодарение на телевизионните си шоута. Хората ги познават по цял свят, купуват си книгите им, посещават ресторантите им. В основата на техния успех е медийното им презентирание. Ако имаш собствено предаване, Андрю, това ще бъде основополагащият камък за пробив не само на национално ниво, а и на международно.

– И двамата са от Великобритания – вметна той, като едва успя да прикрие презрителната нотка в гласа си. – Знаеш какво е мнението ми за британската кухня.

– Тогава помисли за Марио Батали – вметна тя. – Човекът печели за чудо и приказ!

Андрю се задави от ужас само като си представи червеноския, пълничък телевизионен готвач, който не само че носеше пред камерата евтини сандали, но и обичаше да се снима с окачени на врата си огърлици от наденички. Той се закашля.

– Парите не са всичко, Дейзи.

Изключвайки факта, че не желаше да става известен с това да коли тичащи пред камерата прасета, нито пък да овиква хората си в кухнята и да ги докарва до истерии като Гордън Рамзи, Андрю не проявяваше никакъв интерес да вижда лицето си постоянно по телевизиите или върху кориците на готварските книги. Той бе готвач, а не шоумен. Вместо да се концентрира в медийното си представяне, както предлагаше леля Дейзи, той искаше да вложи времето и енергията си в своя ресторант, да стане най-добрият шеф-готвач в града и да обслужва първокласно гостите си. И без да е тв готвач, имаше прекалено много работа. През последните месеци усещаше, че постепенно прегаря. От самото начало Андрю работеше от сутрин до късно през нощта, за да е сигурен, че ресторантът върви добре и няма да фалира.

И сега, когато всичко действително вървеше добре, дори твърде добре, той се чувстваше напълно изтощен.

Дори и в най-смелите си мечти не бе и помислял, че някога ще има такъв успех. Това, което се случваше в момента, бе плашещо и ако трябваше да е честен, щеше да признае пред себе си, че цялата тази слава му идваше в повече. Всъщност той искаше да прави само това, което действително умееше добре и което му носеше щастие. А това бе единствено готвенето. Да стои пред печката, да комбинира различни вкусове, да измисля нови ястия и да реализира визията си за един добре функциониращ ресторант. Всичко това му пасваше много повече, отколкото да стои пред камерата и да се целува с прочутите си гости.

След отварянето ресторантът му всеки ден бе пълен, списъците с чакащи за маса ставаха все по-дълги и по-дълги и не минаваше и седмица, в която името му да не бъде споменато в някой вестник, телевизионен репортаж или някъде в интернет.

Известните личности в града му станаха редовни клиенти и превъзнасяха в социалните мрежи омарите и плодовите му салати, задушени пъдпъдъци с огретен от сладки картофи, както и крем брюлето с тонка боб, което се превърна в последния писък на кулинарията и постоянно се поръчваше.

Всичко можеше да е прекрасно, ала Андрю усещаше, че не се чувства удовлетворен. Той самият не знаеше какво се случва с него. От години преследваше тази цел, преодолявал бе не-

успехи, мотивираше се отново и отново, работеше зверски, за да може сега, на 35 години, да е собственик и шеф-готвач на един от най-популярните ресторанти в Бостън. Беше обявен за голямата надежда на американската кухня, радваше се на внушителен месечен доход и се наслаждаваше на първокласно реноме. Освен това не липсваха и хубави жени, които да се хвърлят на врата му и да го молят да им сервира в леглото от така популярния му мус от шамфъстък върху карамелена бисквитка.

Ала някак си действителността не съответстваше много на мечтата му. Вместо да се вихри в кухнята, постоянно трябваше да се занимава с неща, които му лазеха по нервите. Едно от тях беше да дискутира участието в кулинарно шоу, за което нямаше никакво желание.

В действителност едно такова предаване му изглеждаше почти толкова примамливо, колкото и една кастрация. Ала как да обясни всичко това на леля си Дейзи? Опита с много сдържан тон.

– Лельо Дейзи, не съм телевизионен готвач, а и не искам да ставам!

– Но, Анди, толкова си телегеничен и имаш ужасно сладка трапчинка, като се усмихнеш!

Андрю се намръщи. Макар и да готвеше със страст и удоволствие, да обичаше доброто вино и часове наред да експериментирал върху перфектната рецепта за рибена яхния по провансалски, той все пак си оставаше мъж. И като такъв не му беше приятно да чуе, че има сладка трапчинка, когато се усмихне. Особено от възрастната му леля.

Докато Дейзи продължаваше да изтъква предимствата на едно кулинарно шоу и от секунда на секунда звучеше все по-екзалтирано, Андрю се поддаде на желанието да погледне в огледалото над бара. Отмина с пренебрежение тъмните кръгове под очите си, това бе част от работата му. Ала, гледайки в полираното до блясък огледало, му направи впечатление, че междуременно лицето на асистентката му Алис бе добило изключително решителен израз. Начинът, по който стискаше купчината документи пред себе си и по който бе прехапала долната си устна, му подсказваше, че в ресторанта отново е възникнал спешен случай. Алис винаги се държеше така, ся-

каш всяка дреболия е умопомрачително важна, и със своята педантичност го докарваше до лудост. И понеже Дейзи постоянно мрънкаше, че непременно се нуждае от асистентка, той назначи първата подходяща кандидатка.

За съжаление, скоро стана ясно, че Алис бе твърде амбициозна и в работата си с милитаристична точност се насочваше към PR трикове. Ако зависеше от нея, той вече щеше да има пет кулинарни шоуа зад гърба си. И ако досега не я беше уволнил, това се дължеше единствено и само на факта, че не му се занимаваше отново с търсене.

С една дума, той търпеливо понасяше Алис и когато започваше да му лази твърде много по нервите, я прехвърляше на помощник главния си готвач.

– Защо просто не се срещнете с продуцента, Андрю, и да си поговорите? Сигурна съм, че неговите идеи биха ти допаднали – прекъсна мислите му леля Дейзи.

Не беше много сигурен в това. Но понеже телефонният разговор се бе проточил твърде дълго, а той спешно трябваше да отиде в кухнята, най-накрая се предаде.

– Говори с Алис, нека тя да провери кога имам време за среща.

– Чудесно! – отвърна еуфорично и леко пискливо леля му. – Със сигурност няма да съжالياваш.

– Виж, лельо Дейзи, аз наистина трябва...

– Да, знам – тя радостно изписука в слушалката. – Ще ти се обадя, когато науча повече.

– Направи го – кратко отвърна Андрю и приключи разговора.

Докато с рязко движение на едната ръка прибираше телефона в джоба на панталона си, с другата махна на Алис, която замалко да се спъне в собствените си крака, когато му връчи купчината документи.

– Обади се главният снабдител и каза, че е възникнал проблем с доставката на риба, предвидена за края на седмицата, господин Найт.

– Какъв проблем? – недоверчиво попита Андрю, докато преглеждаше с наведена глава купчината документи, представляващи преди всичко формуляри за поръчки от големите пазари.

– Ами... каза, че не може да гарантира доставката на стриди „Белон“.

Само това му липсваше!

Намръщен, грабна една химикалка и започна да подписва формулярите. Главата му пушеше, докато оглеждаше доставките и ги сравняваше със старателно планираното меню за уикенда, чието съставяне му бе коствало цели две нощи. Едновременно с това трескаво премисляше кой от доставчиците ще може възможно най-бързо да го снабди със стридите. И понеже се беше заклел да предлага на гостите си само най-доброто качество, сега щеше да престъпи клетвата си и да предложи друг вид стриди, които лесно можеше да намери, и то на много по-изгодна цена, но нямаше да притежават онзи превъзходен вкус, който той толкова много ценеше.

– Алис, веднага се обадете на Майк Фланаган! Припомнете му, че ми дължи услуга и че се надявам да ми достави стриди „Белон“, без да ме разори!

С крайчеца на окото си той забеляза, че Алис не си водеше записки. Стоеше неподвижно пред него. С една потисната въздишка Андрю погледна нагоре и срещна изискващия ѝ поглед.

– Какво има, Алис?

– Тази вечер трябваше да се снимате с кмета на града, г-н Найт – припомни му тя. После многозначително огледа дрехите му. – Ако желаете, мога да ви донеса един костюм.

Искаше му се да захвърли химикалката. В момента имаше да мисли за толкова много неща и въобще не му беше до търсещия признание кмет, който през тази изборна година често се появяваше в ресторанта – за да напълни корема си и за да бълва речи на тема социална справедливост, от които можеше да ти се догади, а накрая да остави мизерен бакшиш. И понеже самият Андрю произхождаше от семейство на политици, много добре знаеше откъде изскача зайчето, така че нямаше никаква необходимост да се снима с тлъстото копеле. Ала явно Алис имаше друг поглед върху нещата, тъй като се бе втреничила неумолимо в него.

Андрю отвърна на погледа ѝ не по-малко неумолимо и отсече:

– Стридите, Алис. Погрижете се за това, не за кмета! Трябват ми за кухнята!

– Снимката би била...

– Обадете се първо на Майк Фланаган и веднага го уведомете, че ще си потърсим друг доставчик, ако не си върши добре работата. Преди един месец ми беше доставил норвежка съомга, въпреки че бях поръчал шотландска. А сега и проблемът със стридите. Търпението ми се изчерпва!

Най-накрая Алис, изглежда, разбра, че той не бе в настроение да говорят за кмета. Тя колебливо си направи няколко бележки, преди нацупено да се въртне на гънките си точета и да се заеме с работата си.

Андрю се зачуди какво ли още ще му се случи днес. Нямаше и дванайсет часа, а той бе на косъм от това да положи главата си на изискания дървен барплот. С копнеж плъзна поглед към бара, като обмисляше дали все пак не е много рано за едно отпускато питие. В последно време все по-често му се случваше заради трескавата работа да не знае къде се намира. Но за разлика от преди, когато винаги успяваше да се мотивира, сега от ден на ден в него все повече се засилваше липсата на желание. И въпреки че всеки ден се заставяше да дава най-доброто от себе си – а и честолюбието му не би позволило нещо друго, – постепенно му ставаше болезнено ясно, че предишната му страст към работата започваше да се губи. Ъгълчетата на устните му се отпуснаха, а погледът му унило се зарея из ресторанта.

Още по-притеснителен бе фактът, че изчезна и любовта му към готвенето. Само допреди половин година, след броени часове сън, той скачаше от леглото и едва изчакваше да отиде в ресторанта и да се захване за работа. Със същата страст, която изпитваше към готвенето, той се грижеше и за административните задачи и ръководеше екипа си. Заемаше се с всяка дреболия и много скоро усети какъв успех бе постигнал с ресторанта.

„Найтс“ бе ресторант, с който всеки шеф-готвач би могъл да се гордее и в който повечето готвачи, които държат на себе си, биха работили с удоволствие. Ала вече Андрю усещаше все по-малко и по-малко радост от живота. Нещо с него не беше наред, щом като не гореше от желание да се върне в кухнята, за да мотивира екипа си да даде най-доброто от себе си. Досега не се беше случвало да не копнее да стои до печката. Докато

другите хора отиваха на почивка, за да се разтоварят, Андрю се нуждаеше само от кухненските си прибори, една фурна и малко хранителни продукти, за да се отпусне след един напрегнат ден. Никъде другаде не се чувстваше така добре както в кухнята. По време на готвене той умееше да „изключва“ и да се отпусне. Дори стресът, който беше нещо нормално за кухнята на един ресторант, не влияеше на този метод за релаксация. Досега. Осъзнаването, че дори самата мисъл за готвене постепенно започваше да събужда неприязънта му, отвори огромна празнота в него. Андрю не искаше да мисли за това, какво би могло да се случи, ако изгубеше страстта към професията си. Тази представа го плашеше повече, отколкото искаше да си признае. Отривисто сграбчи останалата част от документите, които Алис му бе оставила. Ала няколко секунди по-късно въздъхна и бутна встрани купчината листове. Кого зальгваше всъщност? Постепенно бе започнал да звучи като онези привърженици на йога практиките, които подреждаха домовете си по правилата на фън шуй или ангажираха лайф коуч, за да намери златната среда за тях. Напротив, той не беше от този тип хора, които вярват в модните болести като прословутото „прегаряне“ и си внушават, че трябва да изминат цяла Италия на колело, за да открият отново смисъл в живота си. Андрю знаеше смисъла на своя живот и без да е ходил в Индия и да е яздил до „Тадж Махал“ на гърба на слон. Той нямаше нужда нито от книга от раздела „Себепознание“, нито от филм с Джулия Робъртс, в който дама от големия град, чиито илюзии са се сринали, се тъпче с тонове сладолед и пътува по света, за да разбере коя е всъщност. Той беше готвач, по-точно шеф-готвач, и се чувстваше дяволски добре с това.

И ако в момента се усещаше „прегорял“ и без настроение, най-вероятно това се дължеше на факта, че от многото работа му оставаше малко време за сън, а и трудно можеше да си спомни кога за последно бе правил добър секс. Вероятно и самият далай лама щеше да му каже, че фрустрациите му идват оттам, че работи твърде много за сметка на часовете, прекарани в леглото. Може би от време на време трябваше да приключва по-рано работа, да оставя кухнята на помощник главния си готвач и да сервира на някоя дама десерт в леглото. Всъщност това беше една твърде съблазнителна мисъл.

За съжаление, проблемът в този сценарий се дължеше на това, че Андрю имаше колебания да остави кухнята в ръцете на Ник. Явно помощник главният му готвач поръчваше хранителни продукти, каквито Андрю не би поръчал. Това ставаше пределно ясно от фактурите, които преглеждаше. За да си поговори с Ник, той бутна документите и се отправи към кухнята.

Докато в залата на ресторанта все още цареше неземно спокойствие, а въздухът дискретно ухаеше на почистващ препарат, в кухнята кипеше работа. Помощниците летяха наоколо, като разнасяха хранителни продукти към съответните плотове или режеха зеленчуци, а на печките и във фурните се приготвяха най-различни ястия. Въпреки че кухнята създаваше впечатление, сякаш е претъпкана, никой не се изпречваше на пътя на другия, понеже всеки си знаеше мястото. Андрю обичаше добре обмисления ред в кухнята си и бе извънредно горд да има такъв добре обучен екип зад гърба си, на който можеше напълно да разчита. И макар да влизаше в кухнята едва сега, той бе сигурен, че всеки си е на мястото и си върши работата.

Тъмнокосият му помощник главен готвач стоеше до печката и опитваше с абсолютно концентрирано изражение винена редукция, докато сосиерът му обясняваше нещо. Андрю смръщи вежди, кимна на един помощник и се насочи към двамата готвачи, които тъкмо обсъждаха с професионална терминология перфектната рецепта за „Бьоф Бургиньон“. Още по ухаенето той можеше да усети, че сосиерът му отново е прекалил с кората от червен портокал в малтийския си сос.

– Здравей, шефе! – помощник главният му готвач весело го поздрави, без да отдава значение на ядосаното му изражение, като остави встрани лъжицата, с която пробваше. – Днес борделезът¹ на Калвин е особено сполучлив. Искаш ли да опиташ?

Понякога Андрю съжеляваше, че в кухнята му липсваше строгата йерархия и че самият той поддържаше лежерно общуване с персонала. Ник го удостои с една безгрижна усмив-

¹ Един от основните сосове във френската кухня, приготвя се с червено вино. – Б. пр.

ка, като се държеше абсолютно добродушно. Андрю обаче не се остави да бъде така лесно отклонен, затова игнорира сосиера, вдигна високо формулярите и заплашително попита:

– Поръчал си миди кокли?

Безгрижната усмивка върху лицето на Ник не трепна и за секунда.

– Наскоро опитах една нова рецепта с миди върху карпачо с фенхел. Ще умреш от кеф, ако го вкусиш!

Единственият, който щеше да умре тук бе Ник, обеща си Андрю, и то със сигурност не от кеф. И въпреки че в последно време се бяха сблизили, ходеха да играят баскетбол или да пият по едно, това не означаваше, че помощник главният му готвач трябваше да се смята за нещо повече от останалите колеги.

Андрю трудно се овладя и продължи строго:

– И кога смяташе да ме уведомиш за това, че искаш да прибавиш ново ястие към *мое* меню, Ник? Не се ли бяхме разбрали, че аз съм шефът в кухнята и като такъв нося отговорност за менюто?

С периферното си зрение видя как сосиерът се сви и направи крачка встрани. Андрю нямаше за какво да му се сърди, ала гласът му бе прозвучал по всякакъв друг начин, но не и любезно. Докато глъчката около тях постепенно затихваше, Ник свъси вежди и невъзмутимо отвърна:

– Мислех, че можем да пробваме нещо ново, шефе.

– Значи, така си си мислел! – яростно изфуча Андрю. – А случайно помисли ли преди това да го обсъдиш с мен? Не можеш просто ей така да променяш менюто!

– Преди това щях да ти дам да пробваш ястието.

– О, благодаря! Колко мило! – иронично подхвърли Андрю. – Много добре знаеш, че изборът на ястията е моя отговорност!

Все така в добро настроение, Ник рече:

– Кокли миди върху карпачо с фенхел биха паснали чудесно на летния сезон. Защо пък да не ги предложим в едно допълнително лятно меню?

Андрю гневно свъси вежди и усети, че главата започва да го боли. Първо се съгласи за среща с продуцента на кулинарното шоу, за което нямаше никакво желание. После почти се

скара с асистентката си, понеже тя смяташе, че той трябва да стане новият най-добър приятел на противния кмет, а сега се конфронтираше с помощник главния готвач, който разбиваше плановете му с хлапашко хилене.

За един кратък миг Андрю стисна устни. Всъщност не искаше да се впуска в подобни дебати в кухнята, и то пред целия екип, но трябваше да отговори.

– Първо, едно допълнително меню е напълно излишно, така или иначе към основното винаги имаме и предложения за деня. И второ, предлагаме достатъчно морски ястия! За уикенда освен стриди планираме и лангусти, както и миди Сен Жак към останалите рибни предложения. За какво са ни сладко-горчиви миди?

– Те напълно незаслужено се ползват с лоша слава – отвърна Ник, все още в добро настроение. – Правилно приготвени, спокойно могат да засенчат мидите Сен Жак, шефе!

Андрю го погледна в очите. Изведнъж се почувства много, много стар.

– Никакви летни менюта! Никакви сладко-горчиви кокли миди! Това е последната ми дума!

– Добре – засмя се Ник. – Не знаеш какво изпускаш!

– Мога да си представя! – отвърна Андрю с досада, преди да се обърне към сосиера. – А ти отново си прибавил твърде много червен портокал към малтийския сос, Калвин! Нали не искаш аспержите да изгубят вкуса си?

– Хей, шефе – Ник безгрижно го прекъсна. – Знаеш ли кое великолепно би паснало на малтийския сос?

Андрю повдигна вежди и иронично подхвърли:

– Нека да позная. Сладко горчивите кокли миди?

Смехът на Ник го преследваше до помещението с фризерите.

* * *

Когато влезе в жилището си, Андрю облегна гръб на вратата. Най-после да издиша дълбоко! Той затвори очи и се наслади на тишината, която го посрещна в дома му. Главата му болезнено пулсираше. Вечерта беше трескава и напрегната. Макар че по принцип днешният ден не бе по-трескав и по-напрегнат от който и да било друг ден в ресторанта.

Единствено той се чувстваше по-изтощен от обикновено. За останалата част от вечерта не бе планирал нищо, освен да хапне малко, да си вземе един горещ душ и да се стовари в леглото, за да се събуди утре по обед. Ала бе толкова изтощен, че най-вероятно нямаше да стигне дори до душа. Прозя се без задръжки, тъй като бе сигурен, че никой не го наблюдава.

Когато по цели дни прекарваш в кухня, където си под постоянно наблюдение, бе чудесно в един момент да влезеш в празно жилище и да правиш всичко, каквото си поискаш. Към това се числяха продължителните прозявки, както и бъркането в тенджерата със собствена лъжица, без постоянно да се налага да ползваш различни прибори, когато искаш да опиташ нещо. Това че в жилището му човек спокойно можеше да се разхожда само по бельо, си имаше своите предимства. Той се отлепи от вратата и съблече коженото яке и ризата. За съжаление, в повечето случаи ползваше жилището си само за спане и рядко можеше да се наслади на предимствата на усамотения си апартамент.

Прозявайки се отново, Андрю влезе в хола. Зарови пръсти в русата си коса и се замисли за случилото се през днешния ден.

След като натри носа на Ник или поне най-малкото опита, върху него се изсипаха и други катастрофални случаи. В единия от тях проведе разочароващ разговор с доставчика си, с огромни усилия успя да намери някого, който да му достави стридите, а после трябваше да понесе гледката как един от помощниците в кухнята развари съомгата, която кметът бе поръчал. В друг от случаите не му остана нищо друго, освен да откаже на художника, след като видя ужасяващите картини, които му представи. Тъй като незнайно защо за бившата му приятелка Миа бе изключително важно Андрю да даде шанс на новоизлюпения човек на изкуството, предполагаше какъв скандал можеше да очаква сега от нея. Въпреки всичко нямаше да окачи в ресторанта си картина, която изглежда като абстрактна карикатура на penis. Не че беше твърде благопристоен, а и не твърдеше, че разбира от изкуство, ала все пак бе сигурен, че никой няма да даде триста долара за сметка в ресторант, по чиито стени

светят неоново розови пениси. Действително Андрю имаше хубави спомени от горещите уикенди, които бе пракарал с Миа в Санта Барбара. А и тези спомени имаха нещо общо с темата на картините. Но човек трябваше да знае доколко далеч може да стигне.

Онемял, Андрю бе разгледал снимките на платната, които младият художник еуфорично му бе показал. Като в същото време си блъскаше главата да разбере какво толкова ѝ е направил, та Миа да му причинява това. В края на краищата се бяха разделили с добро. Определено не бе заслужил да му натрисва подобни хора. Шарени пениси, които освен това имаха и известна прилика с Чарли Чаплин. Ама наистина!

Потръпвайки, той сви рамене, тръсна глава и се огледа наоколо. Остави нещата си на стола до вратата и хвърли ключовете в декоративната купа, която бе поставена върху малкия шкаф до нея.

Какво не би дал в момента за един масаж! Вместо това запрелиства пощата, която портиерът буквално му бе натикал в ръцете, и се отправи към прозореца. Понеже действително важната кореспонденция, която засягаше ресторанта, пристигаше директно в кабинета му там, пликовете, които в момента разглеждаше без никакво желание, представляваха различни реклами – за кредити, за манипулации с ботокс или за запознанства. И тъй като не се интересуваеше нито от едното, нито от другото, а покрай работата си дори нямаше време да си потърси приятелка, той захвърли всичко в кошчето и влезе в кухнята.

Намръщен, отвори едно-единствено писмо. Беше покана за предизборно парти от брат му, който бе тръгнал по стъпките на баща им в желанието си да стане политик. Замислен, Андрю се облегна на вратата на двукрилия си хладилник и прелисти за втори път официалната покана, внимателно формулирана и напечатана върху скъпа хартия, в която брат му Ричард Хенри Найт съобщаваше, че се кандидатира за главен прокурор на щата Масачузетс, и го моли да му осигури подкрепа в предизборната кампания.

Андрю смачка поканата и се запита защо брат му просто не бе посегнал към телефона и не му се бе обадил лично. Вместо това му бе изпратил официална покана, каквато вероятно бе

изпратил и на всичките си познати. Или още по-точно – бе накарал да му изпратят. За което със сигурност си имаше хора. Всъщност щеше да е много мило, ако Андрю беше посветен в плановете на брат си. Той много добре знаеше как протичат такива партита, все пак като син на политик бе израснал с безчет подобни мероприятия. Дори когато реши да стане готвач, това не промени интереса му към политическите амбиции на семейството. Продължаваше да се интересува какво се случва в кабинета на баща му, дали сестра му междувременно вече е станала партньор в дружеството и как изглеждат политическите плановете на Ричард. Само защото бе зарязал следването си по право, съвсем не означаваше, че не иска да знае как вървят нещата в семейство Найт.

За съжаление, и след единайсет години баща му все още не се бе примирил с факта, че Андрю замени адвокатската роба с кухненска престилка.

Той предполагаше, че баща му се срамува да вижда най-малкия си син в обслужващата сфера. Фактът, че синът му готви манджи, вместо да нищи текстовете от закона и да произнася политически речи, бе трудно смилаем за Хенри Карлайл Найт. Найт бяха не само едно от заможните и влиятелни семейства по Източното крайбрежие, а и от Гражданската война насам взимаха участие в политическите събития на Съединените щати. Това, че един от синовете му не вървеше по стъпките на предците, а се вдъхновяваше да стои пред печката и да пържи месо, Хенри Карлайл не можеше да приеме.

Когато беше на двацет и четири години и по време на тържествената вечеря за Деня на благодарността обяви, че прекъсва следването си и започва да учи при един звезден готвач в Ню Йорк, неразбирането и гневът на баща му бяха несломими.

И въпреки че през изминалите месеци многократно бе канил баща си да посети ресторанта, той не се появи нито веднъж. Дойдоха само майка му и сестра му и след едно тристепенно меню, след като го похвалиха за соса тартар с риба тон, бързо изчезнаха. Очевидно не се бяха почувствали особено добре. И понеже майка му обикновено само надникваше в кухнята, колкото да обсъди с готвачката менюто, на Андрю му беше ясно

колко е изненадана от факта, че собственият ѝ син си изкарва прехраната като шеф-готвач.

Ала през изминалите години за него бе важно не само да осъществи мечтата си и да стане готвач, а и да докаже на семейството си, че може да бъде успешен и без да има диплома по право в джоба си. През цялото това време го бе тласкала горещата амбиция да покаже на баща си, че е постигнал нещо. Но унизителният коментар, че съсипва бъдещето си, зарязвайки следването по право, за да подправя манджите на хората, все още кънтеше в ушите му. Нито блестящото му образование в петзвезден ресторант, нито шеметната му кариера на най-млад шеф-готвач в Лос Анджелис, нито забележителният факт, че е собственик на един великолепен ресторант, можеха да смекчат разочарованието у баща му. Синът не бе станал юрист – нищо друго нямаше значение.

Андрю унило отвори хладилника, извади бутилка бира и се отправи към луксозната си всекидневна. С бавно движение той повдигна бутилката към устните си и жадно отпи, а погледът му се зарея през прозореца, от който се разкриваше великолепен гледка към река Чарлс. Баща му бе единствената причина да купи това жилище, което бе твърде голямо за човек, който едва се задържа вкъщи. Чиста проба разточителство. Едно по-малко и не толкова скъпо жилище също щеше да му свърши работа, ала Андрю мислеше само за това, че пентхаус директно на река Чарлс, между Бейкън Хил и Бек Бей, бе символ на висок обществен статут. Да притежаваш подобно жилище в Бостън означаваше, че си успял, така че Андрю не се колеба дълго и го купи. Надяваше се баща му най-накрая да разбере какво е постигнал синът му.

Проблемът обаче беше, че баща му явно въобще не се интересуваше от това какво прави и къде и как живее. Но политическите амбиции на Ричард бяха съвсем друга работа. Андрю можеше и да е жалък, щом на трийсет и пет години копнееше за признанието на баща си, но предполагаше, че щеше да е много по-удовлетворен, ако семейството му забелязваше неговия успех.

С бира в ръка, той се приближи към телевизора и го включи. Уморено запрехвърля каналите. Не можеше да понася нито натрапчивите шоппинг предавания, нито безбройните риалити

шоута, които се излъчваха през целия ден. Най-накрая се спря на новините, които бълваха катастрофа след катастрофа. Слабо заинтересован, той изключи звука, за кратко погледа метеорологичната карта и решително обърна гръб на телевизора, за да преслуша телефонния секретар. Докато отпиваше от бутилката и се питаше дали въобще има желание за някакъв сандвич, пусна първото позвъняване.

Гласът на бившата му приятелка прокъркна пискливо в апартамента, кискайки се в прекалена еуфория:

„Здравей, Андрю, Миа съм. Исках само да разбере как е минало днес. Обади ми се! Чао!“

Не, със сигурност няма да го направя, каза си решително, тръсна глава и изтри съобщението. За съжаление, освен таланта си в леглото Миа притежаваше и таланта да прави най-лошите и най-шумните сцени, които една жена може да спретне на мъжа си. Той не бе скъсал с нея, за да се остави отново да го навика.

После сравнително спокойно изслуша и следващото съобщение. Беше леля му, която звучеше не по-малко еуфорично.

„Анди, не исках да те притеснявам по време на работа, затова ти пращам съобщение. За съжаление, не успях да се свържа с Алис и най-добре направо на теб да дам телефонния номер на продуцента да му се обадиш и да си уговорите среща. Утре със сигурност няма да е твърде рано. Чао, скъпи!“

Докато леля Дейзи диктуваше номера, Андрю просто си седеше и отпи следващата сериозна глътка. Не изтри съобщението, но все пак нямаше да се обади на продуцента, това бе ясно.

И следващото съобщение бе от онези, които би предпочел да си спести.

„Господин Найт, тук е банковият ви консултант Ървинг Сандлър. С удоволствие бихме поговорили с вас за някои интересни инвестиционни възможности. Бих се радвал да ми върнете обаждане.“

Да изтрие това съобщение не бе трудно взето решение, помисли си той, и се облегна на шкафа, върху който се намираще телефонният секретар. Следващо съобщение.

„Здравейте, господин Найт. Казвам се Шау и пиша за

„Леджър“. В случай че имате интерес за интервю, с удоволствие ще се срещна с вас.“

Андрю завъртя очи, отпи още една глътка и веднага след това отново прозвуча гласът на леля му.

„Пак съм аз, Анди. Получи ли поканата за предизборното парти на Ричард? Знаеше ли, че брат ти иска да се кандидатира за изборите? До после!“

Скърцайки със зъби, той се втренчи в устройството. Леля му притежаваше истински талант да забива пръст в раната, можеше да ѝ го признае. Изтри и това съобщение само за да чуе след малко безгрижния глас на помощник главния си готвач.

„Здравей, Дрю! Аз съм, Ник. Не че нещо, ама може ли още веднъж да обсъдим идеята ми за менюто? Може би на побира?“

Изнервен, Андрю потърка студената бирена бутилка в челото си и отпусна рамене. Що за престъпление бе извършил в някой от предишните си животи? Всъщност след този катастрофален ден искаше само малко спокойствие, ала щом включи секретаря, кръвта забуча в ушите му и той си пожела да се намира на самотен остров.

Следващото съобщение отново не допринесе за спокойствието му.

„Андрю, пак е Миа. Можеш ли да ми обясниш какво всъщност си имал предвид, когато си отпратил Петер? Очаквам обратно обаждане!“

Главата му клюмна и той изстена.

„Здравсти, Дрю, старо куче! Надявам се, не си забравил, че утре организирам парти и те чакам. А, и не води никого със себе си, защото ще дойдат достатъчно самотни дами.“

Това бе колегата му Арън. В действителност той бе забравил за поканата или по-точно – бе я игнорирал. Нямахме намерение да ходи на партито. В момента не бе добра компания, а и не изпитваше и най-малкото желание да се забавлява с бесни купонджии.

Отчаян, Андрю се втренчи в секретаря, видя мигащата деветка, което означаваше още девет неприети съобщения, и изключи устройството. Изведнъж се почувства много стар, изтощен и абсолютно безрадостен.

Мисълта за парти му бе противна.

Мисълта за предизборното парти на брат му – също.

Мисълта за собствено тв шоу – още повече.

И за негов ужас мисълта утре отново да отиде в ресторанта и да застане в кухнята – го отблъскваше най-много.

Как се стигна дотам изведнъж всичко да изгуби смисъл? И защо не бе останала поне частица удоволствие от готвенето?

Андрю се отпусна на дивана, втренчи се пред себе си и се запита какво се случваше с него. Е, да, утре щеше да се насили да отиде в ресторанта, ала не беше особено щастлив или доволен от това. Усещаше, че трябва да промени нещо, преди да е изгубил разсъдъка си. Не можеше да продължава повече така.

Може би действително се нуждаеше от почивка.

Той сбърчи унило нос и се закле никога да не язди слон до „Тадж Махал“.

* * *

Когато преди два часа Андрю прекоси границата на щата Мейн, където го посрещна табелата „Добре дошли в Мейн – животът такъв, какъвто трябва да бъде“, той бе изкривил устни в цинична усмивка, но ето, че вече вдишваше соления морски въздух, гледаше през прозореца на своя джип скалистия бряг и се наслаждаваше на великолепия залез.

И въпреки че нямаше никаква представа какво прави тук, дали в момента ресторантът му не гореше, кога електронната му поща щеше да експлодира, неистово се радваше на странното усещане да няма грижи, а стресът да е непозната дума.

На сутринта, след една безсънна нощ, той стигна до извода, че се нуждае от глътка въздух. Спонтанно приготви багажа си, изключи уредите в апартамента и прати съобщение на помощник главният си готвач, че трябва да го замести в ресторанта. Също така трябваше да уведоми леля Дейзи, че племенникът ѝ отива на почивка. И без това двамата се разбираха доста добре.

Веднага след това просто си изключи телефона. Почувства се дяволски добре.

Качи се в колата си без ясна цел и просто потегли. Първо хвана пътя за Ню Йорк. Мислеше да види старите си приятели, ала после сам на себе си поклати глава. Старите му приятели също бяха готвачи и работеха в ресторанти. Андрю искаше най-после спокойствие, а не постоянно да мисли за работа. Затова просто обърна и се отправи към Мейн, където като дете бе прекарвал ваканциите с родителите си. Та къде по-добре можеше да си почине човек от трескавото ежедневие в големия град, ако не в провинцията?

И въпреки че не знаеше какво ще прави по време на своето бягство, каза си, че за ден-два има нужда от смяна на обстановката, за да може да се върне с нови сили в Бостън. Без съмнение малко релакс щеше да му се отрази добре!

Доволен, той подкара джипа си по хълмистия терен и взе един ляв завой, докато бе зареял поглед към морето. Мислеше си, че най-много до два дни батериите му ще са отново заредени. За този кратък период едва ли щеше да настъпи някаква катастрофа или Ник да сътвори някоя глупост в ресторанта.

Не успя да си довърши мисълта, защото внезапно бе заслепен, а някакъв клаксон едва не го накара да оглушее.

Стресна се и установи, че е навлязъл в насрещното платно, където един малък раздрънкан бус бясно присветваше с фаровете срещу него. Андрю завъртя инстинктивно волана и едновременно с това скочи върху спирачката. Автомобилът му поднесе по шосето, след което се завъртя веднъж в кръг, а десният му калник се запозна с едно дърво до пътя, и накрая спря в аварийната лента. Силният пукот подсказа на Андрю, че нещо с предната лява гума не е наред.

Не разбра какво се бе случило, усещаше единствено ударите на собственото си сърце, които отекваха в ушите му. С треперещи ръце се вкопчи във волана. По дяволите! Това можеше да завърши зле! Той можеше...

– Ума ли си изгуби, идиот такъв?! Можеше да ме убиеш! – изсъска някой в лявото му ухо.

Все още в шок, дишайки тежко, Андрю обърна глава наляво, където едно разгневено лице се бе появило на отворения страничен прозорец се бе втренчило сърдито в него. В сините очи на притежателката на това лице присветкваха искри.

– Да не би случайно да сте спечелили шофьорската си книжка от тотото или просто ви доставя удоволствие да докарвате хората до инфаркт?

Той се вгледа безмълвно в нея, отвори уста и за свой ужас осъзна, че не му хрумваше никакъв отговор.